

Sygn. akt II K 262/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14/02/2022 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - st. sekr. sądowy Barbara Michoń

przy udziale Prokuratora - G. W.

po rozpoznaniu w dniu 28/09/2021 r., 21/12/2021 r., 11/02/2022 r., 14/02/2022 r.

sprawy:

W. R. (1)

c. D. i J. z domu G.

ur. (...) w C.

oskarżonej o to, że:

w dniu 14.06.2020 roku na odcinku drogi (...) pomiędzy miejscowościami I. / na 35km / woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) w/w nie zachowała należytej ostrożności stosując manewr wyprzedzania poprzedzającego ją samochodu typu (...) nie ustępując pierwszeństwa przejazdu prawidłowo stosującemu wcześniej manewr wyprzedzania samochodowi marki B. nr rej. (...) prowadzonemu przez K. P. (1) w wyniku czego najechała na ten samochód uderzając w jego prawe przednie i tylne drzwi oraz prawy próg i nadkole przez co utraciła panowanie nad swoim pojazdem i uderzyła w przydrożne drzewo w następstwie czego pasażerowie samochodu A. (...): 1/ R. P. (1) doznał urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber III do XI po stronie prawej, złamania żeber I ,II i X po stronie lewej, złamania trzonu mostka, stłuczenia płuc, stłuczenia serca ,urazowej obustronnej odmy opłucnowej z krwotokiem do jamy opłucnowej, urazu jamy brzusznej z rozerwaniem jelita cienkiego i krwotokiem do jamy otrzewnej, stłuczeniem głowy trzustki i martwicą pourazową, rozerwaniem obustronnym biegunów górnych nerek oraz złamaniem górnej płytki granicznej trzonu (...) i niedowładu lewej kończyny górnej co spowodowało u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 pkt.2 k.k. a 2/ M. K. (1) doznał złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej bez większego przemieszczenia czyli obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7 a 3/ S. G. (1) doznał złamania lewych wyrostków poprzecznych trzonów kręgów LI-2, wyrostka kolczystego L3 ,stłuczenia mięśnia i ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego i stłuczenia nerki lewej czyli obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżoną **W. R. (1)** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 177 § 2 k.k. i art. 177 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i za to po zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona oskarżonej na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

III. na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżoną do zapłaty na rzecz pokrzywdzonych nawiązek w kwotach:

1) 500,- zł (pięćset złotych) na rzecz R. P. (1),

2) 200,- zł (dwieście złotych) na rzecz S. G. (1),

3) 200,- zł (dwieście złotych) na rzecz M. K. (1),

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca I. P. dowody rzeczowe w postaci żarówek, wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/117/20/P, k. 416,

VI. wymierza oskarżonej opłatę sądową w kwocie 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych) i obciąża ją wydatkami postępowania w kwocie 3.776,05 zł (trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt sześć złotych pięć groszy).

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 262/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			

1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	W. R. (1)	w dniu 14.06.2020 roku na odcinku drogi (...) pomiędzy miejscowościami I. / na 35km / woj. (...) nieумыślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...) w/ w nie zachowała należytej ostrożności stosując manewr wyprzedzania poprzedzającego ją samochodu typu (...) nie ustępując pierwszeństwa przejazdu prawidłowo stosującemu wcześniej manewr wyprzedzania samochodowi marki B. nr rej. (...) prowadzonemu przez K. P. (1) w wyniku czego najechała na ten samochód uderzając w jego prawe przednie i tylne drzwi oraz prawy próg i nadkole przez co utraciła panowanie nad swoim pojazdem i uderzyła w przydrożne drzewo w następstwie czego pasażerowie samochodu A. (...): 1/ R. P. (1) doznał urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber III do XI po stronie prawej, złamania żeber I ,II i X po stronie lewej, złamania	

trzonu mostka, stłuczenia płuc, stłuczenia serca, urazowej obustronnej odmy opłucnowej z krwotokiem do jamy opłucnowej, urazu jamy brzusznej z rozerwaniem jelita cienkiego i krwotokiem do jamy otrzewnej, stłuczeniem głowy trzustki i martwicą pourazową, rozerwaniem obustronnym biegunów górnych nerek oraz złamaniem górnej płytki granicznej trzonu (...) i niedowładu lewej kończyny górnej co spowodowało u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 pkt.2 k.k. a 2/ M. K. (1) doznał złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej bez większego przemieszczenia czyli obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7 a 3/ S. G. (1) doznał złamania lewych wyrostków poprzecznych trzonów kręgów LI-2, wyrostka kolczystego L3 ,stłuczenia mięśnia i ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego i stłuczenia nerki lewej czyli obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7 tj. przestępstwo z art. 177 § 2

		k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
- W dniu 14 czerwca 2020 r. około godz. 12:37 na 36 km drogi krajowej nr (...) w rejonie miejscowości I. W. R. kierowała pojazdem osobowym marki A. (...) należącym do I. P. (ojca kolegi) w kierunku W.. Wraz z kolegami wracała z miejscowości S. i jechała w kierunku miejscowości K.. Obok niej z przodu na fotelu pasażera siedział jej ówczesny partner M. K. (1), za kierowcą z tyłu siedział R. P. (1), a za pasażerem z tyłu siedział S. G. (1). Pasażerowie z tyłu nie obserwowali drogi przed zdarzeniem, zajmując się innymi czynnościami (czytanie książki, telefon). Widoczność przez tylną szybę była wyłączona z uwagi na znajdujące się tam bagaże. W rejonie miejsca wypadku samochody jechały w następującej kolejności: pierwszy jechał samochód typu (...), za nim kierująca samochodem A. (...). R., następnie kierujący samochodem A. (...) koloru białego K. N. (1) i za nim kierujący samochodem B. (...) również koloru białego K. P. (1). Samochody poruszały się	- zeznania świadka K. N. - zeznania świadka M. N. - zeznania świadka K. P. (1) - zeznania świadka S. G. (1) - zeznania świadka R. P. (1) - zeznania świadka M. K. (1) - notatka urzędowa - protokół użycia A. - protokół oględzin miejsca wyp. i szkic - szkic sytuacyjny - protokół oględzin pojazdu i zdjęcia - opinia o stanie tech. pojazdów - sprawozdaniem z badań i protokół pobrania krwi	14-15, 578v 17-18, 578v - 579 50-51, 561- 561v 307-308, 559 - 560 337-338, 560 - 560v 390-392, 579 - 579v 1-3 5 6-7 8 9-10, 11-12a 181-195 333-334 419-440	

w kolumnie z prędkością ok. 50-60 km. W pewnym momencie po minięciu miejscowości O. kierujący ostatnim samochodem – B. wykonał manewr wyprzedzania, zjechał na lewy pas, wyprzedził jadący bezpośrednio przed nim samochód A. (...) i gdy jadąc lewym pasem był już na równi z samochodem marki A. (...), W. R. włączyła kierunkowskaz i dokonała zmiany pasa ruchu na lewy, w wyniku czego uderzyła swoim pojazdem w wyprzedzający ją pojazd B.. W momencie wyprzedzania pojazdu A. (...) samochód B. poruszał się z prędkością ok. 90 km/h. Po uderzeniu kierowca B. wykonał manewr obronny, koła lekko wjechały na pobocze, ale na skutek odbicia w prawo zdołał wyprowadzić samochód z powrotem na drogę. Natomiast kierująca samochodem marki (...) na skutek uderzenia straciła panowanie nad pojazdem i uderzyła w przydrożne drzewo po lewej stronie drogi.

- Tego dnia pogoda była ładna, świeciło słońce, nie było opadów atmosferycznych, jezdnia była gładka i sucha. Rejon miejsca wypadku stanowi prosty odcinek drogi z jezdnią o nawierzchni asfaltowej o szerokości 6,8 m, po obu stronach jezdni usytuowane jest pobocze

- opinia biegłego z zakr. ruchu drogowego

<p>żwirowo-trawiaste o szerokości 1,3 m. Na tym odcinku drogi znajdującym się poza obszarem zabudowanym w terenie polnym obowiązywało ograniczenie prędkości do 90 km/h.</p> <p>- Obaj uczestnicy wypadku drogowego byli trzeźwi, stan techniczny obu pojazdów nie miał wpływu na zaistnienie wypadku drogowego.</p>			
<p>- W wyniku tego wypadku:</p> <p>1/ R. P. (1) doznał urazu klatki piersiowej ze złamaniem żeber III do XI po stronie prawej, złamania żeber I ,II i X po stronie lewej, złamania trzonu mostka, stłuczenia płuc, stłuczenia serca, urazowej obustronnej odmy opłucnowej z krwotokiem do jamy opłucnowej, urazu jamy brzusznej z rozerwaniem jelita cienkiego i krwotokiem do jamy otrzewnej, stłuczeniem głowy trzustki i martwicą pourazową, rozerwaniem obustronnym biegunów górnych nerek oraz złamaniem górnej płytki granicznej trzonu (...) i niedowładu lewej kończyny górnej co spowodowało u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 pkt.2 k.k.</p>	<p>- opinie sądowo lekarskie</p>	<p>203-204, 370-373, 387-388</p>	

<p>2/ M. K. (1) doznał złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej bez większego przemieszczenia czyli obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7</p> <p>3/ S. G. (1) doznał złamania lewych wyrostków poprzecznych trzonów kręgów LI-2, wyrostka kolczystego L3, stłuczenia mięśnia i ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego i stłuczenia nerki lewej czyli obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7.</p> <p>Na skutek zdarzenia W. R. (1) doznała złamania I kości śródreżca prawego i złamania kostek podudzia lewego z przemieszczeniem odłamów, a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub roztrój zdrowia na okres powyżej 7 dni.</p> <p>Z pokrzywdzonymi S. G. (1) i J. P. W. R. (1) zawarła ugody w wyniku przeprowadzonego postępowania mediacyjnego.</p>			
<p>W. R. (1) (lat 20) ma wykształcenie (...)((...)), (...). Jest (...); zatrudniona jest w drogerii (...),</p>	<p>- wyjaśnienia oskarżonej</p> <p>- dane o karalności</p>	<p>454-455, 527</p> <p>458, 464,</p>	

uzyskuje wynagrodzenie w wysokości 2.200 zł netto miesięcznie, nie posiada majątku większej wartości. Nie leczyła się (...). Nie była (...). Prawo jazdy posiada od dnia 10.02.2020 r.	- wydruk z bazy (...) (...)	540 459	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	- zeznania świadka K. P. (1)	Zeznania tego świadka Sąd ocenił jako wiarygodne, ponieważ są wewnętrznie spójne, logiczne, a ponadto tworzą jasny obraz wydarzeń. Poza tym - co należy podkreślić, nie tylko brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania	

		<p>prawdomówności czy rzetelności przesłuchanego świadka, ale ponadto inne zgromadzone w sprawie dowody, głównie w postaci nie budzących wątpliwości zeznań świadków K. i M. N. (2) oraz opinii biegłego, potwierdzają wiarygodność tych zeznań. Pokrzywdzony był drugim uczestnikiem wypadku, a jego zeznania były kluczowe dla ustalenia jego przebiegu.</p>	
<p>1.</p>	<p>- zeznania świadków K. i M. N.</p>	<p>Z tych samych przyczyn, co powyżej, Sąd ocenił zeznania K. N. (1) i M. N. (2), którzy byli naocznymi świadkami wypadku, zostali wyprzedzeni przez K. P. bezpośrednio przed tym, zanim wyprzedził on pojazd kierowany przez oskarżoną i potwierdzili, jaki był przebieg wypadku, a także z jaką prędkością poruszały się przed manewrem wyprzedzenia pojazdy jadące w kolumnie. Z ich relacji wynikało jednoznacznie, że nie było prawdą twierdzenie oskarżonej, jakoby pojazd B. kierowany przez K. P. pojawił się niemal znikąd i poruszał się ze znaczną prędkością. Szczególnie świadek K. N., który uważnie obserwował drogę jako kierujący pojazdem nie miał wątpliwości co do tego, że K. P. przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania</p>	

		<p>poruszał się najpierw jakiś czas za jego samochodem, a następnie dopiero rozpoczął wyprzedzanie, czyniąc to z prędkością ok. 90 km/h. Należy w tym miejscu podkreślić, że świadkowie ci byli osobami obcymi dla obu uczestników wypadku i nie mieli żadnego interesu w tym, aby zeznawać nieprawdę albo naginać swoje depozycje na korzyść którejkolwiek ze stron. W postępowaniu przygotowawczym zostali oni przesłuchani natychmiast po zaistnieniu zdarzenia drogowego, ich twierdzenia były więc złożone „na świeżo”, bez jakichkolwiek intencji sprzyjania którejś ze stron.</p>	
<p>1.</p>	<p>zeznania pokrzywdzonych S. G., R. P. i M. K.</p>	<p>Zeznania tych świadków Sąd ocenił jako wiarygodne, ponieważ są wewnętrznie spójne, logiczne i korespondują w zasadniczej części z zeznaniami w/w świadków. Jednak do zeznań tych osób należało podejść z pewną ostrożnością, gdyż pomimo odniesienia obrażeń w wyniku wypadku spowodowanego przez oskarżoną, byli to jej koledzy (M. K. był nawet w chwili wypadku partnerem oskarżonej). W związku z tym mieli oni pewien interes w tym, by swoimi zeznaniami przynajmniej nie zaszkodzić koleżance. Zasadniczo zeznania tych</p>	

osób były konsekwentne i zbieżne ze sobą w toku całego procesu. Tylko M. K. na rozprawie nieznacznie zradykalizował swoje twierdzenia odnośnie do zachowania drugiego z uczestników wypadku. Początkowo zeznał, że w pewnym momencie z nieznanych przyczyn doszło do otarcia się ich samochodu z pojazdem, który ich wyprzedzał, a do zdarzenia doszło w środkowej części jezdni, gdyż kierująca chyba w tym momencie również chciała wykonać manewr wyprzedzania (k. 390). Później na rozprawie usiłował wpasować się z linię obrony oskarżonej, twierdząc, że ten samochód pojawił się jakby znieacka, wpadł na ich samochód (k. 579). Należy w tym miejscu również odnotować, że możliwość czynienia spostrzeżeń przez świadków S. G. i R. P. była w pewnym stopniu ograniczona, gdyż obaj zajmowali miejsca na tylnej kanapie samochodu A. (...) i jak wynika z ich zeznań, nie obserwowali drugiego przed zdarzeniem, zajmując się innymi czynnościami (czytaniem książki, patrzeniem w telefon).

Zeznania pokrzywdzonych posłużyły więc przede wszystkim do ustalenia

		rozmiaru poniesionych przez nich krzywd.	
1.	<p>- opinia z zakresu badań wypadków drogowych</p> <p>- opinia o stanie tech. pojazdów</p>	<p>Sąd uznał za miarodajną opinię biegłych na okoliczność stanu technicznego pojazdów i jego wpływu na zaistnienie wypadku i przede wszystkim biegłego z zakresu wypadków drogowych W. S. (1) na okoliczność odtworzenia przebiegu zdarzenia drogowego z dnia 14 czerwca 2020 roku w szczególności jakie były przyczyny zaistniałego wypadku i który z uczestników naruszył zasady w ruchu lądowym oraz czy w zaistniałej sytuacji istniała możliwość uniknięcia wypadku, jeśli tak to przez którego z uczestników. Opinia biegłego W. S. (1) sporządzona została przez biegłego z zakresu badań wypadków drogowych, zgodnie z jego niekwestionowaną fachową wiedzą i doświadczeniem zawodowym. Biegły sporządził opinię po przeprowadzaniu analizy całokształtu materiału dowodowego i wnioski zawarte w opinii są logiczną konsekwencją tej analizy. Opinia biegłego była jasna, pełna i rzetelna, odpowiadała na tezy postawione w postanowieniu o dopuszczeniu opinii. Jak wynika z opinii, do zdarzenia doszło na lewym</p>	

pasie jezdni, w sytuacji gdy kierująca samochodem A. (...). R. rozpoczęła manewr wyprzedzania (...), przekraczając lewym przednim narożem oś jezdni, zaś kierujący samochodem B. (...). P. wyprzedzał ją wówczas lewym pasem jezdni. Prędkość samochodu A. (...) w miejscu zjazdu z jedni na lewe pobocze można na podstawie analizy śladów i zakresu jego uszkodzeń oszacować na nie mniejszą niż ok. 70-75 km/h. Prędkość ta była zbieżna z prędkością kolizyjną samochodu A. (...). Rzeczowy materiał dowodowy nie dał podstaw do określenia i weryfikacji prędkości jazdy samochodu B. w rejonie miejsca wypadku, deklarowanej przez kierującego K. P. na nie większą niż 90 km/h (ale można ją zweryfikować na podstawie zeznań świadków M. i K. N. – dop. Sądu). Przyczyną wypadku był nieprawidłowo wykonany manewr wyprzedzania samochodu typu (...) przez kierującą samochodem A. (...). R., która nie zachowując wymaganej szczególnej ostrożności nie dość uważnie obserwowała drogę w lusterku wstecznym przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania busa i nie zauważyła samochodu B. będącego już w trakcie manewru wyprzedzania.

Rozpoczęcie manewru wyprzedzania busa i zmiana pasa ruchu w sytuacji, gdy lewym pasem z tyłu nadjeżdżał już samochód B., nosiło cechy nie ustąpienia pierwszeństwa kierującemu tym samochodem, co skutkowało zderzeniem się pojazdów na lewym pasie ruchu. Ponadto kierująca W. R., jak wynika z osobowego materiału dowodowego, zasygnalizowała manewr wyprzedzania bezpośrednio przed jego rozpoczęciem lub nawet w momencie rozpoczęcia tego manewru. Taki sposób sygnalizowała manewru wyprzedzania nie spełniał kryterium sygnalizowania „wyraźnego i zawczasu” i pozbawił kierującego samochodem B. możliwości wcześniejszej właściwej oceny sytuacji.

Obrona początkowo nie kwestionowała wniosków opinii biegłego, na posiedzeniu wstępnym obrońca jedynie zasygnalizował złożenie pisma zawierającego wnioski dowodowe odnośnie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Dopiero w piśmie z dnia 24 listopada 2021 r., obrońca zawniioskował o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego na okoliczności wskazane w

piśmie (co do istoty zbieżne ze wskazanymi w postanowieniu o powołaniu dowodu z opinii biegłego wydanego w postępowaniu przygotowawczym). Po uświadomieniu obrońcy na rozprawie, że w aktach znajduje się już przecież opinia biegłego odpowiadająca na pytania stawiane przez obrońcę w piśmie i pouczeniu o przesłankach dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lub innego biegłego, obrońca nie przedstawił żadnych zarzutów pod adresem opinii biegłego, zakwestionował jednak ustalenie biegłego odnośnie prędkości 90 km/h z jaką miał poruszać się kierujący samochodem B. i twierdził, że można ustalić prędkość na innej podstawie, niż zeznania świadków. Następnie obrońca twierdził, że kierujący B. „musiał poruszać się z niedozwoloną prędkością”.

Na podstawie art. 201 kpk a contrario Sąd oddalił wnioski o uzupełnienie opinii biegłego i o wezwanie innego biegłego, albowiem opinia pisemna biegłego W. S. była pełna, jasna i wewnętrznie niesprzeczna. Nie jest możliwe dopuszczanie do sporządzania kolejnych opinii aż do uzyskania w nich odpowiedzi

		<p>satysfakcjonującej dla strony procesu. Biegły sporządził opinię w oparciu o stan faktyczny wynikający z całokształtu materiału dowodowego i nie ma obowiązku przyjmować hipotetycznych założeń, wynikających jedynie z twierdzeń oskarżonej.</p>	
1.	- opinie sądowo - medyczne	<p>Sąd uznał za miarodajne również opinie sądowo – lekarskie na okoliczność odniesionych przez pokrzywdzonych obrażeń, albowiem sporządzone one zostały po przeanalizowaniu przedłożonej dokumentacji medycznej i wnioski zawarte w opiniach są tego logiczną konsekwencją. Opinie biegłych były jasne, pełne i rzetelne, odpowiadały na tezy postawione w postanowieniu o dopuszczeniu opinii.</p>	
1.	<p>protokoły oględzin miejsca wypadku, protokoły oględzin pojazdów, sprawozdania z badań na zawartość alkoholu, protokół oględzin rzeczy, materiał poglądowy, szkic miejsca wypadku, karta karna, dane o dochodach itd</p>	<p>Sąd ujawnił także i dał wiarę pozostałym dowodom zawnioskowanym w akcie oskarżenia, gdyż zostały sporządzone w odpowiedniej formie, są jasne, przejrzyste i korespondują z ustaleniami wynikającymi z zeznań świadków, a co za tym idzie – są wiarygodne.</p>	
2.2.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów		

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Wyjaśnienia oskarżonej	<p>Zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem oskarżona konsekwentnie nie przyznawała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że przed wyprzedzeniem busa zobaczyła w lusterku białą plamę – samochód, który był daleko, poruszający się po tym samym pasie co ona. Wychyliła się do środka, jeszcze raz spojrzała w lusterko i włączyła kierunkowskaz, widząc z tyłu samochód w tym samym miejscu. Wtedy rozpoczęła manewr wyprzedzania. Samochód B. przed tym był daleko za nią, a więc musiał poruszać się na pewno z prędkością większą niż 90 km/h, ponieważ w ciągu kilku sekund znalazł się blisko niej.</p> <p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, albowiem jej wersja została zdyskwalifikowana przez biegłego, który w tym zakresie oparł się na zeznaniach świadków, którym Sąd dał wiarę.</p>	

		<p>Twierdzenia oskarżonej stanowią nieudolną linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności za spowodowanie wypadku, w którym troje z pasażerów towarzyszących oskarżonej cudem uniknęło śmierci, a przynajmniej jeszcze poważniejszych obrażeń. Jeśli rzeczywiście bowiem przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania oskarżona w lusterku widziała biały pojazd kierowany przez K. P. w znacznej odległości, a nie widziała jadącego bezpośrednio za nią A. (...) kierowanego przez (...), to jej niezdolność do prawidłowego obserwowania drogi była wręcz porażająca.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I.	W. R. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

Przestępstwo wypadku komunikacyjnego określone w art. 177 k.k. charakteryzuje się tym, że sprawca naruszając choćby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym wg przepisu § 1 inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 k.k. (średni i lekki uszczerbek na zdrowiu), zaś wg przepisu § 2 następstwem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego nieumyślnie.

Charakterystyczne dla tego typu naruszeń jest nieostrożne zachowanie się sprawcy. W. R. (3) nie zachowała należytej ostrożności i nie dość uważnie obserwowała drogę w lusterku wstecznym przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania busa, a w konsekwencji nie zauważyła samochodu B. będącego już w trakcie manewru wyprzedzania. Nie sposób stwierdzić, czy oskarżona w ogóle nie spojrzła w lusterko wsteczne, czy też nie pojrzała w nie ponownie bezpośrednio

przed rozpoczęciem wyprzedzania, ani dlaczego nie udało jej się wyprowadzić samochodu na prostą po zderzeniu z samochodem B., dlaczego popełniła tak fatalny w skutkach błąd.

Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy, konieczne więc jest ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy. Skutkiem wypadku określonego w art. 177 § 1 k.k. jest średni i lekki uszczerbek na zdrowiu, a w art. 177 § 2 k.k. są wg § 2 śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu. W oparciu o dostępną dokumentację, a przede wszystkim opinie biegłych lekarzy w ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że w następstwie wypadku jeden z pokrzywdzonych - R. P. (1) doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.k., zaś dwóch pokrzywdzonych - S. G. (1) i M. K. (1) - doznali obrażeń ciała powodujących rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7. Jednym czynem oskarżona wypełniła znamiona opisane w

<p>dwóch przepisach – obu paragrafach art. 177 k.k., co znalazło odzwierciedlenie w kumulatywnej kwalifikacji prawnej w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>O wymiarze kary, w myśl art. 11 § 3 k.k., należało orzec na podstawie najsurowszego z przepisów. Przestępstwo przewidziane w przepisie art. 177 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.</p>			
	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			

	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. R.	I, II, III, IV	I, II, III, IV	Wymierzając W. R. (1) karę pozbawienia wolności, Sąd miał na względzie przede wszystkim dyrektywę dostosowania tej sankcji do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że wprawdzie popełniony przez oskarżoną czyn uderzył w

dobro najwyższej wartości, otoczone wzmoczoną ochroną, jakim jest ludzkie życie i zdrowie, to jednak osiągnięcie celów ogólnoprewencyjnych poprzez wykorzystanie społecznego oddziaływania kary nie powinno odbywać się kosztem sprawiedliwości i służyć wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa. Słusznie bowiem kwestionuje się w judykaturze Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych pogląd, że tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Tymczasem cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość. Konsekwencją powyższego było wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniając przede wszystkim stopień zawinienia sprawcy. Logika nakazuje przyjąć, iż W. R. (1) nie należy do kategorii sprawców zdemoralizowanych, wobec których orzeczenie kary służącej izolacji od społeczeństwa jest jedyną zasadną formą reakcji prawnokarnej, lecz przeciwnie - dla realizacji celów kary najbardziej adekwatna będzie sankcja w warunkach wolności kontrolowanej.

Przy wymierzaniu kary sąd nie dopatrył się

istotnych okoliczności obciążających. Natomiast do przesłanek łagodzących zaliczył Sąd w pierwszej kolejności dotychczasową niekaralność sądową oskarżonej oraz skutecznie przeprowadzoną mediację z udziałem dwóch z trzech pokrzywdzonych, choć oczywiście oskarżona nigdy nie wyraziła skruchy przed Sądem. Niewątpliwie znaczenie dla wymiaru kary wobec oskarżonej miała okoliczność, że wszyscy pokrzywdzeni deklarowali, że nie mają do oskarżonej żadnych pretensji ani roszczeń w związku z zaistniałym wypadkiem. Istotne było także to, że sama oskarżona również odniosła w wypadku obrażenia ciała, wiążące się niewątpliwie z pewnym cierpieniem fizycznym i psychicznym.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz istnienie uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zasady preferencji kar nieizolacyjnych, Sąd wymierzył oskarżonej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat tytułem próby. Wymierzając karę oskarżonej jako młodocianej Sąd był zobligowany uwzględnić dyrektywę wyrażoną w przepisie art. 54 § 1

k.k., nakazującą wziąć jako priorytet konieczność wychowawczego oddziaływania na sprawcę.

Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary określoną w art. 69 § 1 kk jest przekonanie Sądu, iż kara w tej postaci jest wystarczająca do osiągnięcia jej celów wobec sprawcy, a przede wszystkim dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Taki cel w zakresie prewencji indywidualnej spełni wobec W. R. (1) kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przede wszystkim z uwagi na jej dotychczasową niekaralność. Tym bardziej, że został orzeczony obowiązek zapłaty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych, który pozwoli jej odczuć dolegliwość wiążącą się z efektywnym wykonywaniem orzeczonej kary. Co więcej, okres, na jaki sprawca będzie poddany próbie odnośnie przestrzegania porządku prawnego został wyznaczony na 3 (trzy) lata, a to pozwoli na ewentualną weryfikację trafności przyjętej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Oceniając całokształt dolegliwości wynikających z orzeczonych zaskarżonym wyrokiem sankcji, stwierdzić należało, że w świetle przesłanek z art. 53 kk i art. 42 kk celowe było orzeczenie wobec oskarżonej obok kary pozbawienia wolności także zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Okoliczności sprawy wskazywały w ocenie Sądu na to, że zachodziła potrzeba wyeliminowania oskarżonej na pewien okres z ruchu, przy skorzystaniu z przewidzianej w art. 42 § 1 kk możliwości. Zarówno ocena elementów charakteryzujących osobę oskarżonej, jak i tych charakteryzujących okoliczności wypadku, jaki spowodowała, dające jej miarodajny obraz jako uczestnika ruchu drogowego, świadczyły o tym, że jej uczestnictwo w tymże ruchu w charakterze kierowcy nie daje pełnej gwarancji bezpieczeństwa. W dniu zdarzenia oskarżona faktycznie nie zachowała szczególnej ostrożności przy wyprzedzaniu i można było powiedzieć, że zachowała się ona szczególnie niefrasobliwie. Naruszenie przez nią przepisów ruchu drogowego było rażące. Jednak była trzeźwa, a zdarzenie to stanowiło incydent w życiu

oskarżonej: nigdy dotąd nie był on karany za popełnienie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Dlatego Sąd orzekł zakaz na minimalny okres 1 (jednego) roku.

Należy w tym miejscu podkreślić, że w momencie spowodowania wypadku oskarżona posiadała uprawnienia do kierowania pojazdami od zaledwie 4 miesięcy (a nie pół roku, jak twierdziła). Określanie więc jej (przez siebie, jak i przez kolegów) w tym momencie jako dobrego, doświadczonego kierowcy, jawi się jako wyraz albo totalnej ignorancji, albo wręcz buty i arogancji. Tym bardziej, że ze słów oskarżonej wynikało wprost, że nie umiała ona samodzielnie podejmować decyzji jako kierująca pojazdem. Jak wyjaśniła, „M. (K.) zawsze ze mną jechał obok mnie, jak nie byłam pewna, to się go pytałam, czy zdążę, bo ja mam taki problem, bo nie wiem, czy zdążę, ale ten samochód był daleko ode mnie”. Później oskarżona usiłowała łagodzić nieco swoją wcześniejszą wypowiedź wyjaśniając, że „Jak pytałam się M. czy zdążę to tylko dlatego, że jeżdżę ostrożnie i dlatego pytałam się, bo bałam się, czy nie spowoduję jakiegoś wypadku” (k. 528). Taka deklaracja oskarżonej musiała wzbudzić (i wzbudziła) u Sądu

przekonanie, że oskarżona najwyraźniej nie nadaje się jeszcze na kierowcę. Jeśli bowiem kierowca „nie wie, czy zdąży”, to nie pyta się o to pasażera, ale odstępuje od wykonania jednego z najniebezpieczniejszych manewrów na drodze, jakim jest wyprzedzanie.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Mając na uwadze złożony przez Prokuratora wniosek Sąd zobligowany był do ustalenia faktu istnienia krzywdy i jej rozmiaru.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymagał kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jako sposobu naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto jako niepodważalną zasadę, że poszkodowany powinien otrzymać zawsze pełne zadośćuczynienie (por. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 4 czerwca 1968 r., I PR 157/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 37; uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974 nr 9, poz. 145; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 nr 2, poz. 4).

Pojęcie "odpowiedniej sumy" ma niedookreślony charakter i w judykaturze wypracowane zostały kryteria, którymi należy się kierować, określając rozmiar przysługującego poszkodowanemu świadczenia. Należą do nich czynniki obiektywne, jak czas trwania oraz stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, wiek poszkodowanego, szanse na przyszłość. Za czynniki subiektywne uznane zostały: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa, niemożność czynnego uczestniczenia w sprawach rodziny, konieczność korzystania z pomocy innych osób w sprawach życia codziennego. Poziomostopy życiowej społeczności może rzutować na wysokość zadośćuczynienia jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości

społecznej. Prezentowany we wcześniejszym orzecznictwie pogląd o utrzymywaniu zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa stracił znaczenie, z uwagi na znaczne rozwarstwienie społeczeństwa pod względem poziomu życia i zasobności majątkowej. Decydującym kryterium jest rozmiar krzywdy i ekonomicznie odczuwalna wartość, adekwatna do warunków gospodarki rynkowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, OSNP 2012 nr 5-6, poz. 66 oraz powołane w nim wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., II CKN 416/97; z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 764/97; z dnia 18 listopada 1998 r., II CKN 353/98; z dnia 29 października 1999 r., I CKN 173/98; z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 128/00; z dnia 11 stycznia 2001 r., IV CKN 214/00; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00; z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1065/00; z dnia 10 lutego 2004 r., IV CK 355/02; z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03; z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05; z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006 nr 10 poz. 175 i z dnia 20

kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05).

Okoliczności wpływające na określenie wysokości zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny, muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, OSP 2009 nr 2, poz. 20).

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, OSP 2010 nr 5, poz. 47). Stopa życiowa poszkodowanego nie ma wpływu na wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie może wyznaczać wysokości należnej mu rekompensaty (wyrok z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, OSNC 2011 nr 4, poz. 44). Odnoszenie się do wysokości zadośćuczynienia przyznawanego w podobnych przypadkach może mieć również jedynie charakter orientacyjny, ponieważ nie może naruszać zasady

indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03; z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09; z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 244/09).

W ocenie Sądu, ustalony w niniejszej sprawie rozmiar krzywdy uzasadniał zasądzenie nawiązek na rzecz pokrzywdzonych, jednak w wymiarze symbolicznym, albowiem oni sami podkreślali, że są beneficjentami świadczeń z innych tytułów (OC kierowcy) i nie żądają od oskarżonej żadnych pieniędzy. Sąd zdecydował więc o zasądzeniu na rzecz pokrzywdzonego R. P., który doznał najcięższych obrażeń i był długotrwale hospitalizowany kwoty 500 zł, zaś na rzecz pozostałych pokrzywdzonych – S. G. i M. K. – kwot po 200 zł. Kwoty te w minimalnym, symbolicznym stopniu złagodzą doznane przez pokrzywdzonych cierpienia psychiczne oraz ujemne konsekwencje, jakie pokrzywdzeni znoszą do tej pory. Zasądzenie nawiązek miało też nieocenione walory wychowawcze dla oskarżonej, która do momentu samego wyroku nie czuła się niczemu winna. Kwoty nawiązek

			zasądzonych w wyroku nie są wygórowane, a potencjalne zarobki oskarżonej pozwalają na ich uiszczenie. Należy w tym miejscu podkreślić, że oczywiście doceniając walor kompensacyjny zadośćuczynienia czy nawiązki nie sposób zaprzeczyć, że jednak głównym źródłem naprawienia szkód i krzywd winny być środki pochodzące z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem mechanicznym, a nie od samego sprawcy wypadku komunikacyjnego.
5.	INNE		
ROZSTRZYGNIECIA			
ZAWARTE	W		
WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. R.	V	V	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił ustalonemu właścicielowi pojazdu marki A. (...) dowody rzeczowe w postaci żarówek, wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 416.
6.	INNE		
ZAGADNIENIA			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>W tym miejscu należy lojalnie wskazać, że wobec oskarżonej jako młodocianej podstawą wyznaczenia długości okresu próby w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności winien być art. 70 § 2 k.k., a nie art. 70 § 1 k.k. Omyłka ta – w braku ewentualnego rozstrzygnięcia w tej kwestii przez Sąd odwoławczy - zostanie sprostowana w trybie art. 105 k.p.k. po uprawomocnieniu się wyroku.</p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>VI</p>	<p>O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk, zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca</p>	

	<p>1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonej oraz zakres nałożonych na nią w wyroku obowiązków o charakterze majątkowym. Na koszty złożyły się: koszty postępowania przygotowawczego w kwocie 3.107,56 zł, ryczałt za doręczenia 20 zł, karta karna 30 zł, koszty dojazdu świadka– 618,49 zł.</p>	
8. PODPIS		

C., 17 marca 2022 rok